

[Bladt.]

Men så kommer oplægget til den situation, som vi nu står i. Under den udenrigs-politiske debat i oktober henstillede de ærede sønderjyske medlemmer hr. Jørgen Gram og hr. Heick i meget kraftige vendinger til den højtærede udenrigsminister at klargøre de danske interesser i Sydslesvig på det forestående NATO-møde i Paris særlig med henblik på 5 pct.s klausulen, en henstilling, der blev effektiv gennem det dagsordensforslag, som vedtoges den 19. oktober. Den højtærede udenrigsminister efterkom henstillingen til punkt og prikke, ja, mere end det. Jeg tænker her på den såkaldte korridorsamtale mellem den højtærede udenrigsminister og den tyske forbundskansler, dr. Adenauer. Der var ganske vist nogle herhjemme, som trak på smilebåndet ad denne samtale. Der er jo altid mange kloge hoveder, når en stor sag skal fremmes. Jeg tror nu nok, at udenrigsministeren havde det klogeste hoved i dette tilfælde. Nok om det. Det var i hvert fald denne samtale, som indirekte førte til noteudvekslingen i februar mellem den danske og den tyske regering og til de forhandlinger, der nu er afsluttet med det resultat, vi har foran os i dag.

Mon nogen havde forestillet sig, at sådanne forhandlinger kun kom til at dreje sig om 5 pct.s klausulen? Næppe! Naturligvis havde man også visse ønsker fra tysk side, og her var kardinalpunktet altså eksamensskoler til det tyske mindretal. Som støtte herfor havde man to vægtige argumenter. For det første kunne man med rette påstå, at den gældende skoleordning for det tyske mindretal i sin begrænsning var i strid med den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettighederne, og for det andet ville det være vanskeligt for os at bortforklare den kendsgerning, at loven i sin udformning er en diskriminering af det tyske mindretal, idet det jo ikke i henhold til loven er forbudt andre nationale mindretal at oprette eksamensskoler. Når vi vil opretholde vore ønsker

om ret og skel for vore sydslesvigske landsmænd, kan vi ikke fastholde § 4 i loven af 1946.

Der er nogle, som er bekymret ved udsigten til, at der igen kan komme et tysk gymnasium. Man frygter, at et sådant vil blive en bastion, et udgangspunkt for nye tyske fremstød nord for grænsen. Jeg deler ikke denne anskuelse. Den nationale overbevisning binder dybt i befolkningen og vil aldrig være og aldrig kunne blive en handelsvare.

Jeg hører til den generation, der har fået sin undervisningsmæssige opdragelse i den tyske folkeskole, har så at sige oplevet den nationale kappestrid for at erobre den opvoksende slægt. Jeg har senere i livet undret mig over, hvor lidt man fra tysk side fik ud af det. Og hvorfor? Fordi de dansksindede hjem var den stærke, solide modvægt mod alle systematiske fortykningsbestræbelser. På intet tidspunkt i de forløbne 35 år siden genforeningen har det nationale styrkeforhold givet anledning til uro og bekymring. Nogle få procent op eller ned i valgtallene, det var alt. Jeg tror ikke på, at skolefrihed for det tyske mindretal vil ændre forholdet.

Den nationale og kulturelle kappestrid nord og syd for grænsen går videre, det ved vi. Men jeg hilser ethvert skridt på forståelsens vej med tilfredshed, og et sådant skridt er løsningen af den foreliggende sag. Også jeg finder, at der er grund til at takke den højtærede udenrigsminister for det arbejde, han har udført for at komme igennem med en fornuftig løsning. Jeg kan udfra de her fremførte betragtninger give min tilslutning til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg kan takke samtlige ordførere for de fem demokratiske partier for deres tilslutning til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Der er fra forskellige sider blevet udtalt nogle venlige og anerkendende ord til mig, og det er jeg natur-